

Μὲ λύπη μου σᾶς βεβαιῶ πῶς ὁ καλός σας σκύλος
σᾶς ἀγαπᾷ καλλίτερα ἀπ' δῆλη τὴν Λύλή,
πῶς εἶναι ὁ πιστότερος καὶ ὡς σύμμαχος καὶ ὡς φίλος,
καὶ ἂς μὴ σᾶς ὑποκλίνεται καὶ ἂς μὴ σᾶς ὅμιλη.
Χωρὶς παράσημα φρουρεῖ ἀκοίμητος τὸ στέμμα,
καὶ εἶναι ὁ μόνος Αὐλικὸς ὅπου δὲν λέγει ψέμμα.

"Ω! εἴθε σεῖς οἱ βασιλεῖς νὰ εἴχατε συμβούλους
ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Νέας Γῆς ἢ Ὁτεντόττων σκύλους,
καὶ ὅχι τόσους κόλακες καὶ παρασίτους δούλους,
ποῦ τοὺς θαρρεῖτε μόνοι σεῖς τοῦ θρόνου σας τοὺς σύλους.
Ἄλλα γιατί παραλαλῶ γιὰ θρόνους καὶ σκυλιά;
Ἐγὼ θὰ βάλλω τάχα νοῦ σὲ κάθε βασιλῆ;

Καὶ ἀν τὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ, τὰ εἶπα γιὰ καλό σας,
καὶ θεωρεῖτε πάντοτε τοὺς στίχους μου ἀθώους,
καὶ ἐπειτα δὲν εἴμαι δὰ καὶ ἔγὼ ὑπήκοος σας,
ποῦ θὰ σᾶς κάμω μάλιστα καὶ νέους ὑπηκόους;
Δοιπὸν ὥσταν ὑπήκοος νομίζω πῶς μπορῶ
νὰ ἔξοδεύω καὶ γιὰ σᾶς δλίγο μου καιρό.

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχεσθε στοὺς πρώτους σας θαλάμους,
καὶ πάλι στὴν πρωτεύουσα πατεῖτε τὴν κλεινή,
νὰ ἔρταστε ἐδῶ τοὺς εύτυχεῖς σας γάμους . . .
ὦ! τί παράτα, βασιλεῦ, καινούρια θὰ γενῆ!
Δὲν ἔχει, θὰ τὸ κάψουμε ἐφέτος χωρὶς ἄλλο,
καὶ ἔγὼ φωτιὰ σοὺς στίχους μους γιὰ χάρι σας θὰ βάλλω.

Άλλα, Μεγαλειότατε, δλόρθος σηκωθῆτε,
καὶ ἀετὸς δικέφαλος τριγύρω σας πετά·
καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρια σας τὸ στέμμα σας κρατεῖτε,
καὶ ὁ ἀετὸς τὴν λάμψι του ἀχρόταγα κυττᾶ.
Προσέξετε μήν πέσετε στοῦ ἀετοῦ τὸ νύχι,
καὶ δὲν θὰ σᾶς γλυτώσουνε χίλιες χιλιάδες στίχοι.

Μὴ σᾶς κοιμίζουν, βασιλεῦ, μὲ Ζήτω καὶ παράταις,
καὶ ἄμα ἔνας ἄξιος φανῆ νὰ βασιλεύῃ,
τότε μὲ ἀγάπη ἀδολη θὰ ἔρῃ καρδιαῖς γεμάταις,
καὶ δημοκράτης νὰ γενῇ κανεὶς δὲν θὰ γυρεύῃ.
Άυτὰ σᾶς λέγω, βασιλεῦ, καὶ ὑπογεγραμμένος
μένω πιστὸς ὑπήκοος κατενθουσικούμενος.

Souris

ZHTHMATION.

Εἶναι ἀπίστευτος ἡ σπάνις δωματίων πρὸς ἐνοίκιον διετοὺς φοιτητὰς καὶ ἄνευ οἰκογενειῶν ἀτομα.

"Ετι ἀπίστευτος εἶναι ἡ ἀκρίβεια τοῦ ἐνοίκιου τῶν ὑπαρχόντων ὀλίγων. Ὡτὲν εἴπωμεν διπλασίας τὰς τιμὰς οὐχὶ πρὸς τὰς πρὸ πενταετίας, ἀλλὰ τὰς πρὸ διετίας ἡ καὶ τὰς περισσινὰς ἀκόμα, δὲν λέγομεν καμπίαν ὑπερβολήν.

Καὶ δῆμος αἱ οἰκοδομαὶ ἐν Ἀθήναις φύονται ώς ἀμανῆται ἡ ὡς ὑφργυτα. Ταχύτερον διως φαίνεται αὐξάνεις ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτεύουσας, πληθυσμὸς παντοειδῆς, τὸν διπλεῖν μετὰ κρυφῆς χαρᾶς ἀπὸ κάπου θὰ βλέπῃ δοκιλιακὸς τύφος, στοιχεῖς τὰς ἀραιώσεις καὶ ἐνασμενίζεται εἰς τὰς συμπικνώσεις.

Διὲ νέαι οἰκοδομαὶ ἀποβλέπουσι κυρίως πρὸς τὴν μεσαίαν τάξιν· ἡ δὲ μεσαία τάξις ἐν Ἀθήναις—κάλλιστα ἵστα ποιούσα—δὲν συνειθίζει ὡς ἐν Γερμανίᾳ νὰ ἐνοικιάζῃ δωμάτια εἴτε εἰς φοιτητὰς εἴτε εἰς ξένους.

Διὰ τὸν κόσμον ἐπομένως τῶν φοιτητῶν καὶ διὰ τὸν κόσμον τῶν ξένων δὲν ὑπάρχουν ἀνάλογοι κατοικίαι. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ τελευταῖαι τρύπαι καταλαμβάνονται, τὰ ὑπόγεια στοιβάζονται ἀπὸ ἀνθρώπους, εἰς ἐν δωμάτιον κομμάνται τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ οὕτω δῆλοι οἱ δοις δημοσίαις ὑγειεινῆς ἐν πόλει νεωτάτη, δυναμένη νὰ λάθῃ μεγάλην ἕκτασιν, καταστρέφονται.

Μένουν αἱ γνωσταὶ κλασικαὶ οἰκίαι καὶ οἰκοκυραὶ, δύο η τρεῖς ξενώνες γέμοντες φύπου καὶ κορέων, ἐνθα δὲ φοιτητὴς δύναται νὰ εῦρῃ κατάλυμα.

Διὰ πόλεις ἔχοντας πληθυσμὸν 80 ἕως 100 χιλιάδων ὡς αἱ Ἀθήναι, ἡ ὑπαρχὶς Πανεπιστημίου, Γυμνασίου, Σχολῆς Πολυτεχνικῆς, εἰς ἀ πάντα συρρέουσι πλείους τῶν δισχιλίων μηδὲ Ἀθηναίων φοιτητῶν καὶ μαθητῶν, εἶναι γεγονός οἰκονομικὸν, ὅπερ μίσθανται ἡ πόλις καὶ ἐπηρεάζεται ὑπὸ αὐτοῦ. Ἐν Γερμανίᾳ θὰ εῦρῃς μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ δύο δευτερευουσῶν πόλεων, μόνον διότι ἡ μία συντηρεῖ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ ἄλλη δὲν συντηρεῖ. Η πρώτη εἶναι φαιδρότερα, ζωηρότερα. Τὰ κέντρα τῆς εὐθυμίας πλειότερα, αἱ ἐλευθέριοι διαχύσεις καλλίτερον διωργανισμέναι· τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πλαστικῆς, καθαρώτερα· αἱ οἰκίαι τῆς πλέον εὔτρεπτομέναι· δὲ κόσμος τῆς εὐγενέστερος.

"Βδῶ οἱ φοιτηταὶ μέχρι πρὸ δεκαετίας ἐπηρεάζον τὸν πολετικὴν καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα· κατὰ τὰ ἄλλα οὐδεμία φοιτητικὴ σφραγίς ἀπετικοῦτο ἐπὶ τοῦ βίου τῆς πρωτεύουσας· τώρα ἡ πολιτικὴ τοῦ· ἔξεψιγεν, εἰς δὲ τὰ ζαχαροπλαστεῖα σχεδόν δὲν ἔχουν εἰσόδον ἀλλειψει εἰσιτηρίων.

Βεβαίως καὶ οἰκίαι πολλαὶ συντηροῦνται ἀπὸ τὰ ἐνοίκια τῶν, καὶ ξενοδοχεῖα ἀπὸ τῆς διατροφῆς τῶν καὶ καρενεῖται ἀπὸ τὰ λουκουμάκια καὶ τοὺς καρδέας τῶν· ἀλλὰ τὰ πάντα ἔχουσι μονομερῆ χαρακτήρα. Η οἰκοκυρὰ παίρνει βαρύτατον ἐνοίκιον καὶ δῆλοι τέσσαρες μαυρισμένους τοίχους, νεύοντας πρὸ πέρπτον ρυπαρὸν σανιδωμάτα. Μὲ τὸ αὐτὸν ἐνοίκιον ἡ Γερμανίς η ἡ Βαλλίς οἰκοδόσποινα προσφέει δύο ἐνίστε δωμάτια ἐπιπλωμένα τόσον πλουσίων, ὥστε εἰσερχόμενος καὶ περιεργαζόμενος τὴν παρακαλεῖς χαριέντως νὰ σὲ χαπλαλάξῃ ἀπὸ μερικὰ ἐπιπλα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα πολυτελεῖας· δὲ ξενοδόχος παίρνει τοῦ φοιτητοῦ παρὰν δυνατὸν καὶ ὅταν δὲ φοιτητὴς ἀνοίγῃ πίστωσεν ἡ τὰ γράφει· δὲ παρὰς δειπλασιάζεται, ἀλλ' εἰς διατάξιδοσιν τοῦ αὐτοῦ παρᾶ, δι' οὗ ἐν Εὐρώπῃ θὰ ἔγεματιζει καὶ θὰ ἔδειπνει καλῶς ἐν ἐστιατορίῳ δευτέρας τάξεως, δὲ διευθυντὴς τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Χρυ-

σαλλίδος ἡ τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας προσφέρει εἰς τὸν ἀθηναϊὸν φοιτητὴν σοῦπα ἀπὸ νερὸν τοῦ Κεφαλαριοῦ, βραστὸν τοῦ Νηματουργείου Ρετσίνα, μπριτούλαν ἀπὸ σκύλων, σαλμῆ ἀπὸ γάταν, σαλατικὰ καὶ ἴντράδες ἀπὸ τὸ περιβόλι Κώστα τοῦ Σκουπιδᾶ.

Ορέιλομεν νὰ διολογήσωμεν δὲ τι οἱ διευθυνταὶ Καφενείων εἶναι εὔσυνειδητότεροι καὶ τῶν λεγομένων οίκοκυρῶν καὶ τῶν κυρίων ξενοδόχων. Δίδουσι πρὸς δέκα λεπτὰ τὸν καφέν των, διότι δὲν δύνανται νὰ τὸν δώσουν διλγώτερον.

Οσον ἀφορᾶ τώρα τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν τῶν καφενείων, αὐτὴ εἶναι ἀφρότος, δηλητηριώδης, ἐκνευριστική, ἀποκτηνωτική ἀλλ' ὁ φοιτητὴς ἔσυνειθίσεις νὰ πίνῃ ἑκεῖ τὸν καφέν του, νὰ παίζῃ ἑκεῖ τὸ ταυλάκι του, νὰ στήνῃ ἑκεῖ τὸν κουβεντίτσα του, νὰ χωνεύῃ ἑκεῖ τὰ ζωολογικὰ φορίμια, τὰ δόπια εἰς ἀντίκρυσμα τοῦ γράψει τῷ ἔχει κεράσει διενοδόχος καὶ ἐνίστει ἐπισκεπτόμενος τοὺς διαφόρους κύκλους τῶν ἐν τῷ καφενείῳ τραπεζῶν ἑκεῖ νὰ κάμην καὶ τὸν περίπατόν του.

Ἐν τῷ σημειώματῷ δύνανται νὰ εἴρητε κάποιαν ἀναλογίαν μεταξὺ τῆς ποιότητος τοῦ φοιτητοῦ καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ξενοδόχου καὶ τῆς οίκοδεσποίνης του· ἀλλ' ὁ φοιτητὴς εἶναι πολλάκις ἄνησος, ἔχει ἀνάγκην προστασίας, ἐνῷ διενοδόχος καὶ η οίκοκυρά ἔχουν ἀνάγκην καταδιώξεως.

Αὐτὸν τὸ τρυφερὸν ζῆτημα δὲν τὸ θέτομεν ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τῆς ἀστυνομίας διὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, διότι φοβούμεθα μήπως ἀναμιχθεῖσα καὶ εἰς αὐτὸν χειροτερεύσῃ τὴν ποιότητα τῶν δψων καὶ τὴν κατάστασιν τῶν δωματίων.

Απλῶς τὴν μὲν σπάνιν τῶν οίκοδομῶν προκαλοῦμεν τοὺς ἐργολάβους καὶ τοὺς ἐπιχειρηματίας νὰ σκεφθοῦν, ἐὰν δύνανται νὰ κερδοσκοπήσουν ἐπ' αὐτῆς διὰ τῆς οίκοδομῆς μεγάλων εὐαέρων ἐκ πολλῶν δωματίων οἰκιῶν ἐπὶ τούτῳ ἐγειρομένων διὰ φοιτητάς, τοὺς δὲ προσφιλεῖς φοιτητάς ἐὰν δὲν δύνανται διὰ τίνος συνδυάσμου νὰ χειραφετήσωσι τὰ θύματα τοὺς στομάχους των ἀπὸ τὰ μαγειρικὰ δηλητήρια τῶν ξενοδόχων των.

Ἐχει δὲ καὶ τὴν ἱστορικὴν του εὔκλειαν τὸ μέρος ἑκεῖνο· Ἐκεῖ πρό τιγων ἐτῶν κατέκειντο τὰ λείφανα τοῦ ἀγρομόδιου, διστις κατὰ τὴν εἰποδὸν τῶν Τούρκων μετὰ τὴν ἔξοδον ἀντέταξε τὴν θαυμασιωτέραν ἀμυναν καὶ ἀνετινάχθη ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ τὸ ἔγιναν αὐτὰ τὰ λείφανα; τὰ περιέφραξαν μὲ χρυσᾶς κιγκλίδας; ὅχι ἀπλούστατα, ἐπῆραν, ἐπώλησαν καὶ διεσκόρπισαν ταῖς πέτραις του.

Ἀχριθῶς δ' ἐπὶ τοῦ τόπου ἐνθα δύο οίκια ἔν τοι ἔζησε καὶ ἔζεπνευσεν ἑκεῖνος, τι βλέπεις σήμερον παροδίτα; Κενοτάφιον, κιγκλίδωμα, καλύβην, κανδήλαν, τίποτε;

— Ο παροδίτης: ἔναν ἀπόπατον.

Τῇ θλιβερὰν γυμνότητα θὰ φέρουν τὰ Ἡρώα μας, ἀν δυτικῶς τελεσθῇ ἡ ἑορτὴ τὴν 25ην Ὁκτωβρίου! Διότι, ως τότε, τὸ μόνον πτωχὸν, ἀλλ' εὐπρόσωπον στολίδι των, αἱ δλίγιαι δεκάδες τῶν πλατάνων, τῶν λευκῶν, καὶ τῶν ἀκακιῶν, θὰ ἔνυψωνται, γηραλέαι, φαλακραὶ καὶ δυσειδεῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, εἰς ῥαχώδη ἕηρά φύλλα, ή νεύτης, τὰ θάλλη καὶ τὰ κάλλη των. Μὰ τὸν ἔρωτα θὰ συνεμάχουν μὲ τοὺς θιασώτας τῆς ἐνδεκάτης Ἀπριλίου, ἐὰν ἡτο δυνατὸν οἱ δρθαλμοὶ μου νὰ ὑποφέρωσιν ἐπὶ πεντάμηνον ἔτι αὐτὸν τὸν ἀφιάλτην τῆς γυνωτῆς σας σινδόνος. Τότε τούλαχιστον τὸ ἔαρ θὰ ἐμερίμνα περὶ τῆς ὠραΐσεως τῆς ἑορτῆς μας πελεότερον τοῦ Δημάρχου μας.

Δύο τρεῖς βροχαὶ ἀκόμη, καὶ ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἡρώων ἀναλαμβάνει τὸ σύνηθες ὄναμα, ὅπερ προσκαίρως κατὰ τὸ θέρος ἀποβάλλει, καλουμένη Λασπία Λιμνη.

Πρὸ πάντων διὰ τοὺς ῥήτορας τῶν προσεχῶν Ἀποκαλυπτηρίων ἀναγράφω τὸ ἑταῖς ἐπεισόδιον ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Βύρωνος.—Μεταβαίνων εἰς Μεσολόγγιον, διῆλθε τῆς Ἰθάκης ἑκεὶ ἐπεκέφθη μοναστήριον κείμενον ἐπὶ τίνος τῶν βράχων της. Οἱ καλόγηροι προειδοποιηθέντες περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ λόρδου ἡτοίμασαν αὐτῷ ἐπιδεκτικὴν ὑποδοχὴν, κατὰ τὰ φαινόμενα μὲν τιμῶντες τὸν μεγάτιμον φιλελληνισμὸν του, πράγματι δ' ἐργαλασσοῦντες τὸ μεγάτιμον βαλάντιόν του. Τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διόπου ἐκούρτισαν δοξολογίαν ἐκ τῶν ἀπεράντων ἑκείνων, τὴν δόποιαν διάβρωσαν ἐπειρεῦτο νὰ ἀκούῃ ὅρθιος. Η μελῳδία τῆς φίγας κατεσπάραττεν ἀνηλεώς τὰ ὥτα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, διστις ἀλλοθι μουσικὴν ἀκροώμενος ἀπέβαλλε πᾶσαν διαβολικότητα καὶ ποτὲ ἔνθους ἀνέκραξε: «Ἄν ηκουον πάντοτε τοιαύτην μελῳδίκην φωνὴν, θὰ καθιστάμην χρηστότατος, ἀνθρωπος». — 'Αλλ' ἦδη αἱ αἰσθήσεις του δεινῶς ἐκακουοῦντο ἐκ τῆς ρινοφωνίας καὶ τῶν ῥάσων ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἀλλοιουμένης ἡρέαντο ζωγραφούμενα τὰ σημεῖα τῆς ἀδημονίας του. Η δοξολογία ἐτελείωσε καὶ πάντες ἀνέπνεον. 'Αλλ' αἰρήνες προχωρεῖ ὁ ἡγούμενος καὶ μακρὸν κύλινδρον χάρτου ἐκδίπλων, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀναγνώσεως μακροῦ ἔγκωμίου εἰς τὸν Βύρωνα. 'Αλλ' ἀμα προβάς, διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν, ἔνοιγει ὑπερμέγεβες τὸ στόμα, καὶ μένει μὲ τεταμένας χειρας. Διατί; 'Ο Βύρων, ωχρός, μὲ δρθαλμοὺς ἀγρίου, μὲ τρίχας ὅρθωμένας, ἀπειλητικός, ἐκπληκτικός, ἀφρίζων, φράσσων διὰ τῶν χειρῶν τὰ ὥτα, καὶ διεισθοχωρῶν καὶ ἀναπηδῶν φέρεται ταχὺς εἰς τὰ ἔξω, καὶ τρέχει νὰ σωθῇ, καὶ

ΒΥΡΩΝΕΙΑ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ.

Μὲ δλην τὴν ἵερότητα αὐτοῦ, δι χωρος ἐν φιέσταθη ὁ ἀνδριάς δὲν εἶνε δι κατάλληλος ὑπὸ τῶν ἐποψίων τῆς ὀπτικῆς. 'Η εὐτυχεστέρα γνώμη ἡτον ἡ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν τοποθέτησιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιθαλασσίας δόδοι τῆς Τουρλίδος μικρᾶς πλατείας, ἐφ' ἡς ἀνοίγεται κατὰ τὸ θέρος πτωχὸν καφενεδάκις, κέντρον περιπάτου καὶ ἀναπαύσεως. Καὶ τοῦτο, ἐννοεῖται, μετὰ κατάλληλον εὐτρεπιούμδον τοῦ μέρους, μαγικοῦ, ἀναπεπταμένου, προσιτοῦ παντί, καὶ πρώτου προσπίπτοντος εἰς τὴν θέαν τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν πόλιν. 'Εκεῖ εὑρύτατος διανοίγεται δι ὅρίζων, ἑκεῖ εἶνε τόσον ἀπολαυστικὴ ἡ Δύσις μὲ τὰ χρώματά της

διοῦ δὲν ἔχουν ὅρομα, καὶ ἔχουν περίσσα κάλλη κατὰ τὸν Σολωμόν. 'Εκεῖ ἡ παρθενικὴ μας, ἡ ἱλαρὰ λιμνοθάλασσα, ἡ λούσατα καὶ τὸν Βύρωνά μας, διστις ἡτον ἔξοχος κολυμβητὴς δοσον ἡτον ἔξοχος ποιητὴς, καὶ ποίησις καὶ θάλασσα ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ καρδίᾳ εἰς ἐνα ἔρωτα συνέχοντο.

— διοῦ δὲν ἔχουν ὅρομα, καὶ μακρὸν κύλινδρον χάρτου ἐκδίπλων, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀναγνώσεως μακροῦ ἔγκωμίου εἰς τὸν Βύρωνα. 'Αλλ' ἀμα προβάς, διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν, ἔνοιγει ὑπερμέγεβες τὸ στόμα, καὶ μένει μὲ τεταμένας χειρας. Διατί; 'Ο Βύρων, ωχρός, μὲ δρθαλμούς ἀγρίου, μὲ τρίχας ὅρθωμένας, ἀπειλητικός, ἐκπληκτικός, ἀφρίζων, φράσσων διὰ τῶν χειρῶν τὰ ὥτα, καὶ διεισθοχωρῶν καὶ ἀναπηδῶν φέρεται ταχὺς εἰς τὰ ἔξω, καὶ τρέχει νὰ σωθῇ, καὶ